

Vec C-769/23

Návrh na začatie prejudiciálneho konania

Dátum podania:

13. december 2023

Vnútroštátny súd:

Consiglio di Stato

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

5. december 2023

Odvolateľka:

Mara soc. coop. arl

Odporcovia v odvolacom konaní:

Ministero della Difesa

Gruppo Samir Global Service Srl

[*omissis*]

TALIANSKA REPUBLIKA

Consiglio di Stato (Štátna rada, Taliansko)

pri výkone súdnej právomoci (piaty senát)

vyhlásila toto

UZNESENIE

vo veci odvolania [*omissis*], ktoré podala

Mara soc. coop. r.l.

proti

Ministero della Difesa (Ministerstvo obrany, Taliansko, ďalej len „ministerstvo obrany“) [*omissis*] a Gruppo Samir Global Service s.r.l. [*omissis*]

o zmenu

[*omissis*] rozsudku Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio – Roma (Regionálny správny súd pre Lazio - Rím, Taliansko, ďalej len „TAR Lazio“), senátu I č. 6259/2023 vyhláseného medzi účastníkmi konania,

[*omissis*] [*obvyklé formulácie*]

I) SKUTKOVÝ STAV

1. – Rozhodnutím o uzavretí zmluvy zo 14. júla 2022, ktoré bolo predmetom predbežného oznámenia v dodatku k Úradnému vestníku Európskej únie 2021/S 253-672319 z 29. decembra 2021, ministerstvo obrany vyhlásilo otvorené konanie v rámci EÚ podľa článku 60 (vtedy platného) legislatívneho dekrétu č. 50 z 18. apríla 2016 (zákoník verejného obstarávania prác, služieb a dodávok tovaru) na zadanie zákazky služby príležitostnej a naliehavej práce súvisiacej a nesúvisiacej s dopravou pre potreby centra a periférie a nesúvisiacej s takouto dopravou samotného ministerstva, rok 2023 (súťaž č. 3144713) s možnosťou jej predĺženia na tri roky a rozdelenej na deväť častí.

Predmetom prejednávanej veci je obstarávanie, ktoré sa týka časti č. 6 (CIG 9351659124 – kód NUTS ITH41) s názvom „Aeronautica Militare area Nord“ (vojenské letectvo severná oblasť) vo výške 532 786,89 eura (celková predpokladaná základná suma verejného obstarávania je vo výške 5 200 565,31 eura bez DPH a/alebo iných daní a príspevkov podľa zákona). Na účely prahovej

hodnoty stanovenej právom Spoločenstva a teda na účely článku 35 legislatívneho dekrétu č. 50/2016, bola v súťažných podkladoch uvedená hodnota časti zákazky – vrátane sumy na prípadné predĺženie – v celkovej výške 3 463 114,72 eura bez DPH (a celková hodnota zákazky opäť na účely prahovej hodnoty stanovenej právom Spoločenstva bola uvedená vo výške 33 803 674,52 eura bez DPH).

Zákon o súťaži stanovil na účely zadania kritérium najnižšej ceny podľa článku 95 ods. 4 písm. b) legislatívneho dekrétu č. 50 z 2016, keďže išlo o službu so štandardizovanými vlastnosťami. Zníženie malo byť navrhnuté len zo základnej hodnoty provízie a v tejto súvislosti sa v článku 17 druhom odseku súťažných podkladov spresňuje: „*vzhľadom na to, že požadovaná percentuálna zľava sa uplatní iba z provízie, náklady na pracovnú silu zostanú rovnaké, keďže mzdy zamestnaných pracovníkov sa vyplácajú podľa kolektívnej zmluvy pre danú kategóriu. V dôsledku toho nie sú dotknuté ciele článku 50 legislatívneho dekrétu č. 50/2016, ktorých cieľom je hlavne zabezpečiť úroveň zamestnanosti a ochranu pracovníkov uplatňovaním kolektívnej zmluvy.*“

Zákazka na časť č. 6 bola zadaná spoločnosti Mara s.c.r.l., ktorá je dnešná odvolateľka a ktorá ponúkla 100 % zníženie. Aj ďalšia súťažiaca, Gruppo SAMIR Global Service s.r.l. ponúkla 100 % zníženie, rovnako ako to urobil aj iný súťažiaci. Verejné obstarávanie však bolo zadané spoločnosti Mara losovaním [omissis].

II) KONANIE V PRVOM STUPNI

2. – Gruppo SAMIR Global Service s.r.l. preto napadla na TAR Lazio akt o zadaní zákazky v prospech svojho konkurenta [omissis]. [ďalšie napadnuté dokumenty, ktoré nie sú relevantné na účely prejudiciálnej otázky] Odvolateľka vzniesla výhrady proti ponuke predloženej úspešným uchádzačom a subsidiárne žiadala zrušiť celé verejné obstarávanie.

[omissis] [vnútroštátne konanie].

3. – TAR Lazio, senát I-a vyhovел vo veci samej žalobe Gruppo SAMIR v rozsahu ňou uplatneného záujmu, a preto zrušil verejné obstarávanie obmedzené na časť č. 6. [omissis] [vnútroštátne konanie].

III) ODVOLACIE KONANIE

4. – [omissis] Odvolaním, o ktorom sa dnes rozhoduje, Mara požiadala o zmenu prvostupňového rozsudku. Svoje odvolanie založila na dvoch odvolacích dôvodoch. Gruppo SAMIR Global Service s.r.l. podala vzájomné odvolanie.

Vo svojom prvom odvolacom dôvode hlavná odvolateľka namietala najmä porušenie článku 95 ods. 3 písm. a) legislatívneho dekrétu č. 50/2016, pričom

tvrdila, že pravidlo, ktoré je v ňom stanovené – neumožňujúce zvoliť kritérium najnižšej ceny v prípade zákaziek s vysokým podielom pracovnej sily – sa neuplatní na tie zákazky, ktoré majú rovnako ako v prejednávanej veci aj štandardizované vlastnosti. Podľa názoru odvolateľky, v prípade že by sa toto ustanovenie chápalo inak, bolo by v rozpore s právom Únie, najmä s článkom 67 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2014/24/EÚ z 26. februára 2014 o verejnom obstarávaní a o zrušení smernice 2004/18/ES (Text s významom pre EHP). Cieľom citovaného ustanovenia EÚ, ako poznamenáva odvolateľka, je podporiť najlepšiu kvalitu služieb (a to v súlade s uznesením z 25. októbra 2011 o modernizácii verejného obstarávania č. 2011/2048 [INI], ktoré bolo predchodcom smernice z roku 2014), pričom sa uprednostňuje kritérium ekonomicky najvýhodnejšej ponuky; aj z tohto hľadiska však vnútroštátne ustanovenie porušuje zásadu proporcionality, keďže ide nad rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie cieľov uvedených v smernici, a kritérium najnižšej ceny možno pripustiť v prípade tovarov alebo služieb s vysokou štandardizáciou, keďže sa v tomto prípade neposudzuje žiadna skutočná potreba získať rozličné technické ponuky. Odvolateľka preto požiadala senát o predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ.

5. – [omissis] [vnútroštátne konanie]

IV) URČENIE SPORNEJ SITUÁCIE A UPLATNITELNEJ PRÁVNEJ ÚPRAVY.

6. – Sporná otázka, ktorá pretrváva po čiastočnom rozhodnutí v tomto odvolacom konaní, sa týka otázky, či verejné obstarávanie (v tomto prípade na zadanie služby spočívajúcej v poskytovaní služby práce súvisiacej s prepravou tovaru), ktoré sa vyznačuje s vysokým podielom pracovnej sily, ale zároveň má štandardizované vlastnosti, sa musí zadať podľa kritéria ekonomicky najvýhodnejšej ponuky alebo naopak či verejný obstarávateľ má určitú mieru voľnej úvahy, pokiaľ ide o možný výber kritéria najnižšej ceny.

Príslušné vnútroštátne ustanovenia stanovujú nasledovné:

– článok 95 ods. 3 písm. a) legislatívneho dekrétu č. 50 z 2016 (*ratione temporis* uplatniteľný na predmetnú zmluvu) stanovuje: „Zadávajú sa výlučne na základe kritéria ekonomicky najvýhodnejšej ponuky určenej na základe najlepšieho pomeru ceny a kvality:

a) zákazky týkajúce sa sociálnych služieb a nemocničného, opatrovateľského a školského stravovania, ako aj služieb s vysokým podielom pracovnej sily, ako sú vymedzené v článku 50 ods. 1, bez toho, aby bolo dotknuté zadanie zákaziek podľa článku 36 ods. 2 písm. a);

b) zákazky týkajúce sa zadávania inžinierskych a architektonických služieb a iných služieb technického a intelektuálneho charakteru vo výške rovnajúcej sa alebo vyššej ako 40 000 eur;

b-a) *zákazky na služby a dodávky vo výške rovnajúcej sa alebo vyššej ako 40 000 eur, ktoré sa vyznačujú značným technologickým obsahom alebo majú inovačný charakter“;*

– ustanovenia, na ktoré sa v písmene a) odkazuje, zasa stanovujú (článok 50 ods. 1): *„Pri zadávaní koncesií a zákaziek na obstaranie prác a služieb, ktoré nemajú intelektuálnu povahu, s osobitným zreteľom na zákazky s vysokým podielom pracovnej sily, oznámenia o vyhlásení verejného obstarávania, oznámenia a výzvy obsahujú v súlade so zásadami Európskej únie osobitné sociálne doložky zamerané na podporu stability zamestnanosti zamestnaných zamestnancov, ktoré stanovujú, že úspešný uchádzač uplatní odvetvové kolektívne zmluvy uvedené v článku 51 legislatívneho dekrétu č. 81 z 15. júna 2015. „Služby s vysokým podielom pracovnej sily sú služby, pri ktorých náklady na pracovnú silu predstavujú najmenej 50 % celkovej sumy zákazky“; [omissis][znenie článku 36 ods. 2 písm. a), ktoré je v tomto spore irelevantné],*

– v článku 95 ods. 4 písm. b) toho istého legislatívneho dekrétu č. 50 z 2016 sa stanovuje:

„Kritérium najnižšej ceny možno použiť: [...] b) v prípade služieb a dodávok so štandardizovanými vlastnosťami alebo v prípade ktorých podmienky sú definované trhom s výnimkou služieb s vysokým podielom pracovnej sily uvedených v odseku 3 písm. a)“.

Táto posledná výnimka bola do znenia zákona zavedená článkom 1 ods. 20 písm. t) bodom 3 zákonného dekrétu č. 32 z 18. apríla 2019 (Naliehavé ustanovenia pre oživenie sektora verejných zákaziek, urýchlenie opatrení v oblasti infraštruktúry, obnovu miest a rekonštrukciu v dôsledku seizmických udalostí), zmeneného a doplneného zákonom č. 55 zo 14. júna 2019.

Zákon však neponúka definíciu pojmu služba (alebo dodávka) so „štandardizovanými vlastnosťami“, ale možno sa domnievať, že sa v ňom chcelo odkazovať aspoň v prípade služieb, na plnenia, ktoré sa vyznačujú tým, že sa častou opakujú a nemajú upravitel'né prvky (napríklad technologického alebo inovačného rozmeru), v súvislosti s ktorými si možno len ťažko predstaviť taký prínos súťažiacemu, ktorý by zmenil očakávanie na jednotné plnenie; z tohto dôvodu je kvôli hospodárnosti a zrýchleniu konania povolené použiť kritérium najnižšej ceny, pričom neexistuje osobitý dôvod na použitie kritéria najlepšej technickej kvality založeného na porovnávačej analýze.

7. – Z vyššie uvedeného vnútroštátneho regulačného rámca teda vyplýva, že v prípade služieb alebo dodávok so štandardizovanými vlastnosťami je obstarávateľ oprávnený („môže“) stanoviť kritérium najnižšej ceny (článok 95 ods. 4 písm. b) legislatívneho dekrétu č. 50/2016); to však s výslovnou výnimkou „služieb s vysokým podielom pracovnej sily“, t. j. takých služieb, pri ktorých náklady na pracovnú silu predstavujú aspoň polovicu celkovej sumy zákazky (ako

je tomu v tomto prípade). V tomto poslednom prípade článok 95 ods. 3 písm. a) stanovuje výlučne kritérium ekonomicky najvýhodnejšej ponuky.

Plénium Consiglio di Stato (Štátna rada), ktoré má podľa vnútroštátneho právneho poriadku v rámci uplatňovania pravidiel právomoc rozhodovať o rozporoch v judikatúre a stanoviť príslušné zásady práva [*omissis*], preskúmalo – v rámci sporu, ktorý, tak ako v prejednávanej veci, sa týka zákazky so štandardizovanými vlastnosťami, ale s vysokým podielom pracovnej sily – vzťah medzi odsekom 3 článku 95 legislatívneho dekrétu č. 50/2016, ktorý stanovuje kritérium ekonomicky najvýhodnejšej ponuky pre služby s vysokým podielom pracovnej sily a odsekom 4 toho istého článku, ktoré umožňuje použitie kritéria najnižšej ceny v prípade služieb a dodávok so štandardizovanými vlastnosťami. To ešte predtým, ako zákonodarca v roku 2019 zasiahol do znenia uvedeného odseku 4 písm. b) tým, že doplnil výnimku týkajúcu sa služieb s vysokým podielom pracovnej sily.

Plénium v tejto súvislosti pripomenulo, že *dôvodom* zavedenia kritéria ekonomicky najvýhodnejšej ponuky pri zadávaní zákaziek na služby s vysokým podielom pracovnej sily je dosiahnutie cieľov ochrany práce, ktoré sú podľa Ústavy a práva Únie v oblasti verejných zákaziek prvoradé. Zároveň upozornilo na to, že tieto ciele sa nesmú obetovať technickým požiadavkám a diskrečným rozhodnutiam obstarávateľa. Pri riešení zjavného rozporu medzi odsekmi 3 a 4 článku 95 bola preto stanovená táto zásada práva: „*zákazky na služby s vysokým podielom pracovnej sily v zmysle článku 50 ods. 1 a článku 95 ods. 3 písm. a) zákonníka verejného obstarávania sa v každom prípade zadávajú na základe kritéria najlepšieho pomeru kvality a ceny, aj keď tieto služby majú aj štandardizované vlastnosti v zmysle odseku 4 písm. b) tohto zákonníka*“ (rozsudok č. 8 z 21. mája 2019).

8. – Na základe tejto zásady, ako ju ďalej potvrdila neskoršia prvostupňová správna judikatúra, TAR Lazio v rámci prejednávaneho sporu preto rozhodol, že dotknutá zákazka – práve preto, že sa vyznačuje vysokým podielom pracovnej sily, hoci so štandardizovanými vlastnosťami – mala nevyhnutne predpokladať kritérium zadania ekonomicky najvýhodnejšej ponuky. V dôsledku toho TAR považoval ustanovenie o *lex specialis*, ktoré stanovilo kritérium najnižšej ceny, za protiprávne a preto zrušil celé verejné obstarávanie.

Konkrétne je totiž predmetné verejné obstarávanie – na jednej strane – zamerané na zadanie služieb „*príležitostnej práce*“, ktoré majú nepochybne štandardizované vlastnosti a spočívajú v jednoduchých „*nakladacích a vykladacích činnostiach, zostavovaní a rozdeľovaní balíkov, ukladaní a rozkladaní prichádzajúceho a odchádzajúceho materiálu, presúvaní materiálu a všetkého ostatného, čo sa definuje ako bežná práca pre potreby skladov, závodov, inštitúcií, vojenských plavidiel a/alebo vojenských letísk a vojenských subjektov*“ (porov. článok 17, strana 33 súťažných podkladov), ktoré sa majú poskytnúť v prospech ministerstva obrany. To isté verejné obstarávanie sa na druhej strane rovnako nespochybniteľne vyznačuje vysokým podielom pracovnej sily spočívajúcej

v pracovnej sile určenej pre opísané činnosti nakladania, vykladania a prepravy tovaru: to, že náklady na pracovnú silu sa v danom prípade rovnajú aspoň 50 % celkovej hodnoty zmluvy podľa definície v článku 50 ods. 1 druhej vete legislatívneho dekrétu č. 50/2016, je skutočnosťou, ktorá medzi účastníkmi konania nie je spochybnená a sporná.

9. – Odvolateľka sa kriticky vyjadruje k záverom, ku ktorým dospel TAR, pričom tvrdí, že pokiaľ ide o plánované čisto fyzické činnosti a činnosti súvisiace s manipuláciou s balíkmi – ktoré vzhľadom na ich povahu sa opakujú a sú štandardizované – nemožno oceniť žiadnu efektívnu potrebu získať rozličné technické ponuky so zbytočným sťažením verejného obstarávania a v rozpore s ústavnou zásadou riadnej správy vecí verejných.

V prejednávanej veci navyše – ako poznamenáva odvolateľka – sa zníženie uvedené v ponuke nemalo týkať základnej ceny vrátane nákladov na pracovnú silu, ale výlučne provízie; tá sa však mala vypočítať až po odpočítaní nákladov na prácu. V článku 17 súťažných podkladov verejného obstarávania totiž vo svojom predposlednom odseku stanovoval: *„Aj keď sa totiž predpokladá zadanie zákazky za najnižšiu cenu, vzhľadom na to, že požadovaná percentuálna zľava sa uplatní iba z provízie, náklady na pracovnú silu zostanú rovnaké, keďže mzdy zamestnaných pracovníkov sa vyplácajú podľa kolektívnej zmluvy pre danú kategóriu. V dôsledku toho nie sú dotknuté ciele článku 50 legislatívneho dekrétu č. 50/2016, ktorých cieľom je hlavne zabezpečiť úroveň zamestnanosti a ochranu pracovníkov uplatňovaním kolektívnej zmluvy.“*

Zníženie sa teda mohlo uplatniť len z možného zisku podniku pri rovnakých nákladoch na pracovnú silu: záruky spojené s nevyhnutnou ochranou pracovníkov zamestnaných v rámci zákazky boli teda nedotknuté. Odvolateľka konštatuje, že tým bola zabezpečená ochrana potrieb verejného obstarávateľa, ako aj ekonomických a bezpečnostných podmienok práce.

9,1. – Z hľadiska práva Európskej únie odvolateľka poukazuje na článok 67 ods. 2 posledný pododsek smernice 2014/24/EÚ, podľa ktorého *„členské štáty môžu ustanoviť, že verejní obstarávatelia nemôžu použiť iba cenu alebo iba náklady ako jediné kritérium na vyhodnotenie ponúk, alebo obmedziť ich použitie na určité kategórie verejných obstarávateľov alebo určité typy zákaziek“*. Toto ustanovenie treba vykladať v súlade so zásadou proporcionality, ktorá je všeobecnou zásadou práva Únie, podľa ktorej pravidlá stanovené členskými štátmi pri vykonávaní ustanovení smernice 2014/24 nesmú ísť nad rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie cieľov tejto smernice.

Relevantný je aj cieľ podpory najlepšej kvality služieb vzhľadom na to, čo sa uvádza v *odôvodnení* 92 tejto smernice, podľa ktorého *„verejní obstarávatelia by sa mali nabádať, aby si zvolili kritériá na vyhodnotenie ponúk, ktoré im umožnia nadobudnúť vysoko kvalitné práce, tovar alebo služby, ktoré optimálne vyhovujú ich potrebám“*. Pokiaľ ide o realizovateľnosť kritéria najnižšej ceny, napriek uprednostneniu kritéria ekonomicky najvýhodnejšej ponuky, odvolateľka

poukazuje aj na *uznesenie z 25. októbra 2011 o modernizácii verejného obstarávania* (2011/2048(INI), predchodcu smerníc z roku 2014, v ktorom Európsky parlament sa síce domnieval, že „*kritérium najnižšej ceny už nemalo byť určujúcim pre zadávanie zákaziek a vo všeobecnosti by ho malo nahradiť kritérium ekonomicky najvýhodnejšej ponuky v zmysle hospodárskych, sociálnych a environmentálnych výhod s prihliadnutím na náklady celého životného cyklu príslušných tovarov, služieb alebo prác*“, avšak zdôraznil, že „*by to nevylúčilo najnižšiu cenu ako rozhodné kritérium v prípade vysoko štandardizovaných tovarov alebo služieb*“.

Taliansky zákonodarca teda využil možnosť stanovenú v článku 67 smernice 2014/24/EÚ a stanovil zákaz použitia kritéria najnižšej ceny pre konkrétny druh služieb s vysokým podielom pracovnej sily (článok 95 ods. 4 písm. b) legislatívneho dekrétu č. 50/2016), a to však aj za predpokladu, že zákazka má zároveň štandardizované vlastnosti, kedy kvalitatívne aspekty služieb nie sú relevantné. Použitie kritéria najlepšieho pomeru ceny a kvality by v tomto poslednom prípade zjavne prekročilo rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie vyššie uvádzaných cieľov sledovaných smernicou a bolo by preto v rozpore so zásadou proporcionality.

10. – Senát zastáva názor, že prejudiciálna otázka, ktorú takto navrhla odvolateľka, musí byť predložená Súdnemu dvoru Európskej únie, a to tým skôr, že tento súd má podľa článku 267 ZFEÚ postavenie súdu poslednej inštancie.

Potom ako sa zdôraznilo, že medzi účastníkmi nie je sporná povaha *dotknutej* zákazky, ktorej predmetom je služba s vysokým podielom pracovnej sily, ktorá však zároveň má štandardizované vlastnosti (vo vzťahu k plneniu požadovanému od pracovnej sily, ktoré sa vyznačuje jeho opakovaním), výhrada odvolateľky týkajúca sa porušenia zásady proporcionality nadobúda osobitný význam vzhľadom na ustanovenia zákona o súťaži, ktoré v prejednávanej veci stanovili ako kritérium zadania zákazky kritérium najnižšej ceny, ktorá sa má vypočítavať výlučne z provízie s výnimkou nákladov na pracovnú silu.

K tomu treba dodať, že v prejednávanej veci tak verejný obstarávateľ v rámci čiastkového konania o overení nezrovnalostí v ponukách ako aj vnútroštátny súd už konštatovali dodržanie ekonomických podmienok a podmienok bezpečnosti práce, pričom vnútroštátny súd zamietol dôvody uvádzané žalobkyňou v prvom stupni, ktorými bola spochybnená zákonnosť ponuky úspešného uchádzača práve v súvislosti s porušením minimálnej mzdy.

Doslovné uplatnenie vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá (vd'aka tomu, čo umožňuje článok 67 smernice 2014/24/EÚ) zaviedla zákaz kritéria najnižšej ceny pre prípady zodpovedajúce prípadu, *o ktorý ide vo veci samej*, by preto malo viesť k zrušeniu verejného obstarávania z dôvodu nestanovenia kritéria ekonomicky najvýhodnejšej ponuky, ktoré je nesporne *uprednostňované* v prameňoch práva Únie, na ktoré sa odvolateľka odvoláva.

V prejednávanej veci boli rovnako dosiahnuté typické výhody spojené s ochranou pracovníkov, ktoré zvyčajne vyplývajú z použitia takéhoto kritéria zadávania zákazky, aj napriek spornému ustanoveniu zákona o súťaži o inom kritériu najnižšej ceny, tak ako bolo stanovené podľa podmienok zhrnutých vyššie. Zníženie uplatnené len z provízie s výnimkou nákladov na pracovnú silu, a to tým skôr, že v správnom a súdnom konaní bolo zistené, že nedošlo k žiadnemu porušeniu ochrany, ktorá je poskytnutá v súvislosti s výkonom práce, teda vedie k tomu, že povinnosť stanoviť na účely zadania kritérium najlepšieho pomeru ceny a kvality sa považuje za neprimeranú povinnosť, pretože sa neberú do úvahy možné aspekty technického zlepšenia, ktoré by teoreticky mohli charakterizovať ponuky, ktorých predmetom sú štandardizované plnenia.

Z toho vyplýva, že uprednostňovanie kritéria ekonomicky najvýhodnejšej ponuky právom Únie sa v *predmetnej* veci nezdá byť v súlade s dôvodmi, ktoré by ho mali podporovať, a preto stanovenie tohto kritéria sa javí ako zjavne neprimerané, neúmerné a neodôvodnené opatrenie.

V – PREJUDICIÁLNA OTÁZKA PREDLOŽENÁ SÚDNEMU DVORU

11. – Na základe vyššie uvedených skutočností, vzhľadom na relevantnosť - na účely rozhodnutia o poslednej zostávajúcej výhrade vznesenej v tejto veci - otázky zlučiteľnosti tejto vnútroštátnej právnej úpravy s uvedenými ustanoveniami Európskej únie, senát žiada Súdny dvor Európskej únie, aby sa vyjadril k nasledujúcej prejudiciálnej otázke:

„Bránia zásady slobody usadiť sa a slobody poskytovať služby uvedené v článkoch 49 a 56 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ZFEÚ), ako aj zásada proporcionality [Európskej únie] a článok 67 ods. 2 smernice 2014/24/EÚ uplatneniu vnútroštátnej právnej úpravy v oblasti verejného obstarávania, akou je talianska právna úprava obsiahnutá v článku 95 ods. 3 písm. a) a ods. 4 písm. b) legislatívneho dekrétu č. 50 z 18. apríla 2016, ako aj v článku 50 ods. 1 toho istého legislatívneho dekrétu, ako vyplýva aj zo zásady práva vyhlásenej plénom Consiglio di Stato (Štátna rada) v jeho rozsudku č. 8 z 21. mája 2019, podľa ktorej v prípade zákaziek, ktorých predmetom sú služby so štandardizovanými vlastnosťami a zároveň s vysokým podielom pracovnej sily, je verejnému obstarávateľovi zakázané použitie kritéria najnižšej ceny ako kritéria na účely zadania a to aj za predpokladu, že zákon o súťaži stanovuje, že zníženie sa vzťahuje len na províziu alebo na možný zisk podniku s výnimkou nákladov na pracovnú silu“?

12. – [omissis] [zoznam písomností zaslaných kancelárii]

[omissis] [prerušenie konania]

Z týchto dôvodov

Consiglio di Stato (Štátna rada) pri výkone súdnej právomoci (piaty senát),

Predkladá Súdnemu dvoru Európskej únie prejudiciálnu otázku uvedenú v odôvodnení a [omissis] prerušuje konanie.

[omissis] [odosielanie písomností] [omissis] Tak bolo rozhodnuté v Ríme 12. októbra 2023 [omissis]

PRACOVNÝ DOKUMENT